

ΘΕΑΤΡΟ

«Ο Ρικές με τὸ τσουλούφι» τοῦ ΑΙΜ. ΡΙΑΔΗ

Στις 19 Ἀπριλίου στὸ Κρατικὸ Θέατρο ἔγινε τὸ Μουσικοφιλολογικὸ μνημόσυνο τοῦ Αἰμιλίου Ριάδη (Πρωτοβουλία καὶ ὀργάνωση τοῦ Συλλόγου τῶν ἀποφοίτων τῶν Ἐκπαιδευτηρίων Σχινῶν). Κάθε φορὰ πού γίνεται λόγος γιὰ τὸν Αἴμ. Ριάδη ὁ καλλιτεχνικὸς καὶ φιλότεχνος κόσμος τῆς Θεσσαλονίκης συγκινεῖται, γιατί ὁ Ριάδης ὑπῆρξε μιὰ προσωπικότης με ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ ἀξία καὶ ἀξιαγάπητο ἦθος. Καὶ γι αὐτὸ ἔσπευσε στὸ Κρατικὸ Θέατρο πολὺς κόσμος—με ἀρκετὲς ἀξιώσεις, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Θ' ἀφήσω τὴ συγκινητικὴ ὁμιλία τοῦ κ. Ἀλ. Καζατζῆ, τὴ μουσικὴ συμβολὴ τῆς ὀρχήστρας καὶ τῆς δ. Θ. Γεωργίου καθὼς καὶ τὶς ἀπαγγελίες—ὄχι πετυχημένες πολὺ—τῆς κ. Μ. Ἀνδρεάδου, καὶ θ' ἀσχοληθῶ με τὸ θεατρικὸ μέρος τοῦ προγράμματος—γιατὶ αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει ἐδῶ.

«Ο Ρικές με τὸ τσουλούφι» εἶναι ἓνα παραμῦθι γεμᾶτο ποίηση καὶ μουσικὴ. Δὲν εἶναι δραματικὸ ἔργο με τὰ γνωστὰ χαρακτηριστικὰ. Ἡ ὄλη του συγκρότηση στηρίζεται στὴν ἰδέα ὅτι ἡ μεγάλη ἀγάπη ἔχει τὴ δύναμη νὰ μεταμορφώσῃ τὴν ἀσχήμια σὲ ὁμορφιά καὶ τὴ νηπιακὴ ἀφέλεια σὲ πνευματικὴ ἰδιοφυΐα. Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ πραγματοποιεῖ μέσῃ σὲ μιὰ ξωτικὴ

σκηνογραφία, σὲ ὄνειρεμένη ἀτμόσφαιρα, σὲ παραμυθένιο κόσμο. Τὰ γλίσχρα μέσα πού εἶχε στὴ διάθεσή του ὁ σκηνογράφος κ. Χρ. Λεφάκης δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του σύμφωνα με τὶς μακέτες του. Οὔτε ὁ φωτισμὸς τοῦ θεάτρου εἶναι κατάλληλος γιὰ τέτοιες φαντασμαγορίες, ὅπου παρουσιάζονται νεράϊδες καὶ γίνονται θαύματα. Ὅμως πολλὰ πράγματα θὰ μπορούσε ν' ἀναπληρώσῃ ἓνα ἄρτιο παίξιμο. Βεβαίως ἡ προσπάθεια ὅλων ἦταν ἐξαιρετικὴ καὶ ὁμολογουμένως ἡ παράσταση ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ μιὰ ἀρίστη μαθητικὴ παράσταση. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως οἱ ἀτέλειες πού παρουσιάσθηκαν δὲν ὀφείλονται στὴν ἀπειρία τῶν ἐρασιτεχνῶν ἠθοποιῶν, ἀλλὰ στὴν ὄχι σωστὴ σκηνοθετικὴ κατεύθυνση πού πήραν. Γιατὶ φαίνεται ὅτι ὁ σκηνοθέτης δὲν ἐπρόσεξε ἢ δὲν ἔδωκε τὴν πρέπουσα σημασία στὸ παραμυθένιο ὕφος τοῦ ἔργου. Θέλησε νὰ τὸ παραστήσῃ με κάποιον ρεαλισμὸ, τοῦλάχιστον ἔτσι παρουσιάστηκε στὸ σύνολό του. Ἐτσι ὅμως ἡ μεταμόρφωση δὲν ἦταν ἀληθοφανής. Ἡ Τριανταφυλλιούλα (Πόπη Παπαδάκη) παρουσιάσθηκε σάν ἄρρωστη καὶ ἡμιπληγιακὴ—ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἶναι μιὰ νηπιακὴ καὶ πρόσχαρη ὄνειροπαρμένη κορασίδα. Ὁ Ρικές (Α. Μπουγιουλέγκας) εἶχε κάποια ὠμότητα καὶ σκληρότητα καὶ ἡ ρεαλιστικὴ ἐμφάνισή του ἀπαισία, μολοντί ὁμολογουμένως ἐπαιξε καλύτερ' ἀπ' ὄλους.

Ὡστόσο ἡ πρωτοβουλία τοῦ Συλλόγου εἶναι ἀξιέπαινη καὶ νομίζω πὼς θὰ μπορούσε νὰ ἐπεκταθῇ ἀκόμη περισσότερο στὴν ἐπιδίωξη καλλιτεχνικὴν καὶ φιλολογικῶν σκοπῶν.